Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Ὁ Οὐϊλλιαμ Σαίξπηρ κι' οἱ σύγχρονοί του

Πῶς μιὰ ἐποχὴ ἐγέννησε μιὰ μεγαλοφυΐα

Η "ΩΘΗΣΙΣ,, ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ πάντοτε κάποιο μυστήριο εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς μεγαλοφυΐας ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι φανερὸν ὅτι μία μεγαλοφυΐα διὰ νὰ σημειώση τὰς μεγαλυτέρας ἐπιτεύξεις χρειάζεται τὴν βοήθειαν ἑνὸς περιβάλλοντος τὸ ὁποῖον νὰ παρέχη πνευματικὴν τροφήν, ὤθησιν καὶ συναγωνισμόν. Αὐτὴ ἦτο ἡ τύχη τοῦ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ. Ἐγεννήθη εἰς μίαν χώραν ἐν εἰρήνῃ, εἰς μίαν Ἀγγλίαν ἡ ὁποία εἶχεν προσφάτως ἀποκτήσει συνείδησιν τῆς σημασίας της εἰς τὰς παγκοσμίους ὑποθέσεις χωρὶς εἰς τὴν ἀποδοτικὴν διακυβέρνησιν καὶ τὴν τόλμην τῶν ἐμπόρων καὶ ναυτικῶν της καὶ εἰρηνεύουσα εἰς μίαν εὐημερούσαν πόλιν ἡ ὁποία καθίστατο διὰ πρώτην φορὰν ὁ πλέον πολυάσχολος λιμὴν τῆς Εὐρώπης. Οἱ σύγχρονοί του ἠδύναντο νὰ γράφουν δι' ἰδίαν ποικίλον κοινόν, παρουσιάζοντες πολλὰ στοιχεῖα εἰς τὸ ἔργον ὡς σύνολον, προσκεκολλημένον ἀκόμη εἰς τὰς παλαιὰς παραδόσεις τοῦ σκέπτεσθαι ἀλλὰ πρόθυμοι νὰ ἀφομοιώσουν τὸν νεώτερον πολιτισμὸν τῆς Ἀναγεννήσεως. Εἰς τὴν λογοτεχνίαν, ἐκτὸς τοῦ θεάτρου, ἡ ἐποχὴ τοῦ Σαίξπηρ ἦτο ἐπίσης καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς «Νεραϊδένιας Βασίλισσας» τοῦ Σπένσερ — ποὺ ἦτο ἐν μέρει ἐθνικὸν ἔπος, ἐν μέρει ἐπικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία καὶ ἐν μέρει ἠθικὴ ἀλληγορία, — ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ Ντὸν μὲ τὰ ἐρωτικὰ λυρικὰ καὶ τὰ ποιήματα θρησκευτικῆς ἐμπειρίας, ἐσωστρεφῆ, ἀναλυτικὰ καὶ ρεαλιστικὰ καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ Μπέϊκον, ὁ ὁποῖος προετοίμασε τὸν δρόμον διὰ τὴν ἀδιάστρεφῆ πειραματικὴν ἐπιστήμην τοῦ 17ου αἰῶνος.

Ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερον κέντρον τοῦ ἐθνικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σταδιοδρομίας τοῦ Σαίξπηρ ἦσαν τὰ θέματα τοῦ Λονδίνου, μὲ τὰ ὁποῖα συνειργάζοντο διτταὶ (ὡς ἠθοποιὸς καὶ ὡς συγγραφεύς) καὶ τὰ ὁποῖα ἔμαθαν νὰ ἐκφράζουν τὰς ἐμπνευσμένας ἀδιαστρόπητας τῆς Ἀγγλίας πληρέστερα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπὸ ὁσανδήποτε ἄλλην παρελθοῦσαν ἢ μέλλουσαν. Προσήλκυαν τὸν μορφωμένον καὶ τὸν ἀμόρφωτον, τὸν αὐλικὸν καὶ τὸν καταστηματάρχην, τὸν ταξιδιώτην καὶ τὸν κλέπτην. Καὶ οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς πάντοτε βιαστικοὶ νὰ εὕρουν νέον ὑλικὸν ἀνεμίγνυον τὰς τοπικὰς μὲ τὰς ξένας παραδόσεις ἀφηγήσεως, τὴν φάρσαν καὶ τὴν ἱστορίαν, τὴν λογοτεχνίαν καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ. Ἡ ἠθοποιΐα ἦτο μία παλαιὰ καὶ εὐρέως διαδεδομένη ἀπασχόλησιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀλλὰ νέα ὡς ἐπάγγελμα. Τὰ ἀποφασιστικὰ βήματα διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς σταδιοδρομίας τοῦ Σαίξπηρ ἦσαν ἡ ἀνέγερσις τοῦ πρώτου μονίμου θεάτρου τοῦ Λονδίνου τὸ 1576 (ὅταν ὁ μέλλων συγγραφεὺς ἦτο ἔνας δωδεκαετὴς μαθητὴς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν) καὶ ἡ ἐμφάνισις κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1580 νέων συγγραφέων κυρίως ἀπὸ πανεπιστήμια διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν αἱ συνεχῶς αὐξανόμεναι ἀπαιτήσεις τῶν θιάσων τοῦ Λονδίνου. Ὅταν ὁ Σαίξπηρ μετέβη εἰς Λονδῖνον τὸ 1586 περίπου τὸ μονιτέρνον ποιητικὸν θέατρον ἐλάδυσε ἤδη ἀλλὰ εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς καινοτομίας καὶ τοῦ πειράματος.

Ὁ Σαίξπηρ ἔμαθε πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἀμέσως πρὸ αὐτὸν συγγραφεῖς. Ἐδιδάχθη ἀπὸ τὰς κωμῳδίας μὲ τὸν πνευματῶδη λόγον τοῦ Τζὼν Λίλυ, ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ Ρόμπερτ Γκρὴν καὶ τοῦ Τόμας Κὶντ εἰς τὰς ρωμαντικὰς κωμῳδίας καὶ εἰς τὰς τραγῳδίας βιαιότητος καὶ ραδιουργίας. Ὑπεράνω ὅλων ἐντυπωσιάσθη ἀπὸ τὸν σύγχρονόν του, Κρίστοφερ Μάρλου (1564—93) ὁ ὁποῖος ἐξέπληττε τὸ κοινὸν μὲ ἕνα νέον εἶδος θεατρικοῦ ἥρωος καὶ ἕνα νέον ρυθμὸν θεατρικοῦ λόγου. Εἰς μίαν παράδοσιν θεατρικῶν ἔργων ποὺ ἦσαν ἤδη προκατειλημμένα κατὰ τῆς ρητορείας ἀλλὰ ἀνεζήτουν νέαν τεχνικὴν ἡ «δυνατὴ γραμμὴ τοῦ Μάρλου» ἐδημιούργησεν μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὁ στίχος χωρὶς ὁμοιοκαταληξίαν τοῦ Μάρλου ὡς μέσον τοῦ θεατρικοῦ διαλόγου προσέδιδεν ἕνα νέον τόνον ἠθικοῦ καὶ ἀποφασιστικότητος. Καὶ οἱ ἥρωες του ἄνδρες μὲ μεγάλας φιλοδοξίας οἱ ὁποῖοι προκαλοῦσαν τὴν ἠθικὴν καὶ τὰ ἔθιμα. Τὸ ἀνάστημα των ἦτο μεγαλύτερον ἀπὸ τὰς κοινὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ συγχρόνως ὁ Μάρλου μὲ τὸ ὁρμητικόν του πνεῦμα, ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὅτι δὲν ἦσαν πραγματικοί. Εἰς τὸν «Ἐδουάρδον Β΄» ἔκαμε μίαν ἀπαρχήν, μὲ τὸν «Δόκτορα Φαούστους» ἔδειξεν τὴν πτῶσιν ἑνὸς φιλοδόξου» ἡμάγου. Ὁ «Δόκτωρ Φαούστους», ὁ ὁποῖος τόσον ἐκίνησεν τὸν θαυμασμὸν τοῦ Γκαῖτε ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἕνα μεσαιωνικὸν ἔργον. Ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερον, εἶναι ὅτι ἦτο ἡ πρώτη σύγχρονος τραγῳδία — ἡ πρώτη μὲ τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα μίαν βαθεῖαν σύγκρουσιν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἥρωος.

Διὰ τὸν Σαίξπηρ ὁ Μάρλου ἀπετέλεσεν μίαν ὤθησιν ἀλλὰ ὄχι ἕνα πρότυπον. Ὁ Σαίξπηρ βλέπετε κάτι περισσότερον ἀνθρώπινον ἀπὸ τὸν Μάρλου, μίαν ἀξιοτέραν γνῶσιν τῶν δεσμῶν ποὺ ἑνώνουν ἕνα ἄτομον μὲ τοὺς συνανθρώπους του καὶ τὸ παρὸν μὲ τὸν παρελθόν. Οὕτω ἐνῶ ὁ «Ἐδουάρδος Β΄» τοῦ Μάρλου εἶναι κυρίως ἡ προσωπικὴ τραγῳδία ἑνὸς δυστυχοῦς βασιλέως, τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἱστορίαν παρουσιάζουν — διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν σκηνὴν — τὰ διαρκῆ προβλήματα τῆς μοναρχίας καὶ τὴν συνεχῆ ζωὴν τοῦ ἔθνους. Αὐτὸς ἠδύνατο νὰ διεισδύσῃ ἐπίσης βαθύτερα ἀπὸ τὸν Μάρλου εἰς τὰ μύχια τοῦ χαρακτῆρος. Ὁ Σάϋλοκ του εἶναι μία μοναδικὴ προσωπικότης, ἐνῶ ὁ Βαραββᾶς εἶναι μόλις κάτι περισσότερον ἀπὸ ἕνα γραφικὸν τέρας.

Ὁ διάδοχος τοῦ Μάρλου καὶ ὁ δεύτερος μεγάλος Ἐλισαβετιανὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς ἦτο ὁ Μπὲν Τζόνσον (1572—1637). Ὁ Τζόνσον ἐπίσης βλέπει ἕνα «φιλόδοξον πνεῦμα» εἰς τοὺς χαρακτῆρας του, ἀλλὰ τὸ βλέπει ἀπὸ σατιρικῆς πλευρᾶς. Ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἶχε μίαν περιπαθῆ πίστιν εἰς τὴν ἀξίαν τῶν κλασσικῶν — ὁ «Βολπόνε» τοῦ ἀποτελεῖ μία πνευματῶδη σάτιρα κατὰ τοῦ καπιταλισμοῦ, τοποθετημένη εἰς τὴν σύγχρονον Βενετίαν ἀλλὰ βασιζομένη εἰς ἱστορίας τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ρώμης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευράν, εἰς τὸ δεύτερον ἀριστούργημά του, τὸν «Ἀλχημιστὴν» (1610) ὁ Τζόνσον ἦτο ἕνας παρατηρητὴς τοῦ λόγου καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Λονδίνου ἕνας γελοιογράφος ποὺ εὕρισκεν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν φάρσαν καὶ τὸ γελοῖον ποὺ ὅμοιός του δὲν εὑρέθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρὶν ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τοῦ Τσάρλς Ντίκενς.

Εἰς τὴν κωμῳδίαν, ἡ δευτέρα γενεὰ τῶν Ἐλισαβετιανῶν θεατρικῶν συγγραφέων ἀπὸ τοῦ 1600 καὶ ἐντεῦθεν ἠκολούθησαν μᾶλλον τὸν Τζόνσον παρὰ τὸν Σαίξπηρ — μελονότι ὁ Φάλσταφ ἦτο ὁ δημοφιλέστερος χαρακτὴρ τῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ εἰς τὰς τραγῳδίας, ἡ σθεναρὰ ψυχολογικὴ ἐνόρασις τοῦ Σαίξπηρ ἄφησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἡ «Τραγῳδία τοῦ Ἐκδικητοῦ» (1607) τοῦ Τουρνὲρ θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἕνα περίεργον κράμα τοῦ «Βαλπόνε» καὶ τοῦ «Ἅμλετ» ἀλλὰ αἱ τραγῳδίαι ποὺ ἔγραψεν ὁ Γοέμποτερ καὶ ὁ Τόμας Μίντλετον (1580—1627) ἀργότερον ἀσχολοῦνται μὲ συγκινητικὰς συγκρούσεις. Τὸ «Ἀλλαγμένο παιδὶ» τοῦ Μίντλετον εἶναι μία μελέτη τοῦ πειρασμοῦ τοῦ ἐγκλήματος, τῶν ἀγώνων μεταξὺ ἐνστίκτου καὶ ταξικῆς συνειδήσεως. Μὲ τοὺς ἀστικοὺς του χαρακτῆρας καὶ τὴν καθαρὰν ποιητικήν του γλῶσσαν φαίνεται ὅτι πλησιάζει τὸν Ἴψεν. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχε γραφῆ χωρὶς τὸ παράδειγμα τοῦ «Ὀθέλλου». Τὸ «Ἀλλαγμένο παιδὶ» ἐδημοσιεύθη ἕξη ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σαίξπηρ τὸ 1616. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ κοινὸν τοῦ Λονδίνου εἶχε διαιρεθῆ καὶ ἕνα τιμήμα τῆς κοινῆς γνώμης διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς τὸ θέατρον. Αἱ εὐκαιρίαι αἱ ὁποῖαι ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Σαίξπηρ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναληφθοῦν. Μία ἐκδήλωσις τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Σαίξπηρ ἦτο ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν εὐκαιριῶν αὐτῶν. Μία ἐκδήλωσις τῆς εὐκαιρίας ποὺ ἔδωσεν αὐτὸς ἦτο ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι ποὺ ἔγραψαν διὰ τὸ θέατρον τὴν ἰδίαν ἐποχὴν οἱ ὁποῖοι εἴτε ἠκολούθησαν τὸν ἰδικόν του δρόμον εἴτε ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὸ παράδειγμά του.

"ΧΑΜΕΝΑ ΚΥΘΗΡΑ,,

Ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ συμπολίτου κ. Θωμᾶ Λαλαπάνου εὑρίσκεται εἰς τὴν «Γωνιὰ τοῦ βιβλίου».

ΣΥΣΚΕΥΑΙ ΡΑΝΤΑΡ ΘΑ ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΝ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ ὁδηγὸς μιᾶς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῶν ὀρεινῶν σιδηροδρόμων πιθανὸν νὰ χρησιμοποιῇ ραντάρ. Τὰ ταχύτερα τραίνα γίνονται ἀκόμη ταχύτερα. Μετὰ ἕνα-δύο χρόνια ἡ ταχύτητα τῶν 160 χλμ. θὰ εἶναι κανονικὴ γιὰ πολλὲς ταχεῖες ἀμαξοστοιχίες, προβλέπονται δὲ ἀκόμη μεγαλύτερες ταχύτητες. Ὁ ὁδηγὸς ὅμως τῶν τραίνων αὐτῶν ἀντιμετωπίζει ἕνα κίνδυνον: Τὰ ἐμπόδια, εἴτε αὐτὰ εἶναι μία ἀγελάδα, ἕνα παιδάκι δέντρο ἢ κάτι ἄλλο. Ἐὰν ταξιδεύῃ μὲ 240 χλμ. τὴν ὥρα καὶ χρειασθῇ νὰ σταματήσῃ, πρέπει νὰ ἔχῃ προειδοποιηθῇ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόσταση. Τὰ μάτια του δὲν μποροῦν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν ἔγκαιρον αὐτὴν προειδοποίησιν. Γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπιδεικνύεται ἕνα σύστημα ραντάρ, τὸ ὁποῖο «βλέπει» σὲ πολὺ μεγαλύτερες ἀποστάσεις. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν εἶναι τόσο ἁπλό. Οἱ ναυτικοὶ καὶ οἱ πιλότοι δροῦν σὲ εὐρεῖς ἀνοικτοὺς χώρους, καὶ τὰ ραντάρ των μποροῦν νὰ ἀνιχνεύουν μεγάλες περιοχὲς χωρὶς νὰ ἐμποδίζωνται εἰ μὴ μόνο κατὰ καιροὺς ἀπὸ σκάφη, ἀεροπλάνα ἢ ἕνα νησί.

Τὰ ἀνταπεμπόμενα ὅμως ποὺ βρίσκονται στὶς σιδηροτροχιὲς εἶναι πολλά, κάθε ἕνα δὲ ἀπὸ αὐτὰ δημιουργεῖ ἀντήχησι καὶ ἐπιφέρει σύγχυσι στὸν ὁδηγό. Ἀλλὰ τὸ μειονέκτημα αὐτὸ δὲν ἀποκλείει τὴν χρησιμοποίησι τοῦ ραντάρ, διότι ὑπάρχει τρόπος ἐκλογῆς μιᾶς φωτεινῆς δέσμης ραντάρ κατὰ μῆκος μιᾶς σπανίας πορείας, ἑνὸς εἴδους δηλαδὴ καταστεθυνομένου ραντάρ. Μὲ ἕνα τέτοιο σύστημα πειραματίζονται οἱ βρεταννικοὶ σιδηρόδρομοι. Στὴν Σκωτία σὲ μιὰ λίγο χρησιμοποιουμένη γραμμὴ πλησίον τοῦ Ἐδιμβούργου, τὸ σύστημα αὐτὸ δοκιμάζεται ὑπὸ ἠλεκτρονικῶν μηχανῶν τῆς ἑταιρείας Φερράντι. Τὰ πειράματα αὐτὰ θὰ δείξουν ἐὰν τὸ σύστημα, ποὺ ἐξέλεξαν —μία χαλκίνη ράβδος, ἐπενδεδυμένη μὲ πλαστικὸ καὶ τοποθετημένη κατὰ μῆκος τῆς μιᾶς σιδηροτροχιᾶς— ἐκπέμπει ἀρκετὰ ὀξεῖς ἦχους ὥστε ὁ μηχανοδηγὸς νὰ προειδοποιῆται διὰ τὰ ἐμπόδια ποὺ ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς διαδρομῆς.

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ— ΑΙΤΩΛΙΚΟΝ— ΝΕΟΧΩΡΙ

ΠΑΣΧΑ 1964
ΚΑΛΑΜΑΤΑ — ΠΥΛΟΣ ΜΕΘΩΝΗ

Κυριακὴ— Δευτέρα Πάσχα 3—5 Μαΐου.

Πληροφορίαι καὶ δηλώσεις εἰς τὰ ἐντευκτήριά μας, Καναβάρη 184, τηλ. 43—56 καὶ 22—98.

ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΧΗΜΕΙΑΣ

Νέον φάρμακον κατὰ τῶν ρευματισμῶν ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο

Ἠλεκτρισμὸς ἀπὸ χημικὴν ἐπίδρασιν

ΣΠΟΥΔΑΙΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ. Οἱ ἐπιστημονικὲς καταπατήσεις ποὺ ἀνεκοινώθησαν στὸ συγκληθὲν 147ον ἐτήσιον συνέδριον τῆς Ἀμερικανικῆς Χημικῆς Ἑταιρείας ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσες. Οἱ 8.000 Ἀμερικανοὶ καὶ ξένοι ἐπιστήμονες ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ συνέδριον γιὰ νὰ ἐνημερωθοῦν ἐπὶ τῶν ὅσων συνεπελέσθησαν στὴν Ἀμερικὴ στὸ κλάδο τῆς χημείας κατὰ τὸν παρελθόν χρόνο, ἄκουσαν σειρὰν ἀνακοινώσεων ἐξόχου ἐνδιαφέροντος.

Ἐπιστήμων τῶν ἐργαστηρίων Μέρκ Σάρπ καὶ Ντόουμ, ἀνεκοίνωσε τὴν σύνθεσιν ἀντισευματικοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἀποδείχθη 75 φορὰς ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ τὰ γνωστὰ φάρμακα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐκπρόσωπος τοῦ ὁπουργείου Γεωργίας ἀνεκοίνωσεν ὅτι εὑρέθη ἀπὸ ἐπιστήμονες τοῦ μέθοδος καταιγγιστίας τῶν ἀκμαζόντων ὑφασμάτων, ἡ ὁποία ἀποτρέπει τὸν κίνδυνον τῆς ἀναφλέξεως καὶ τοῦ τσαλακώματός των.

Ἐξ ἄλλου, μηχανικὸς τῆς ἑταιρείας Κέλλογκ τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀνεκοίνωσε σχέδια, διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ μέσω χημικῆς ἀλληλεπιδράσεως στοιχείων ὅπως τὸ ὑδρογόνον καὶ τὸ ὀξυγόνον. Ἡ δυνατότης παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἦτον ἤδη γνωστή, δὲν εἶχεν ὅμως προχωρήσει πολὺ στὸ στάδιον τῆς πρακτικῆς ἀξιοποιήσεως. Τὰ σχέδια ποὺ ἀνεκοίνωσε τώρα ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἑταιρείας Κέλλογκ, ἀφοροῦν τὴν κατασκευὴν ἁπλουστάτης καὶ σχετικῶς μικρᾶς γεννητρίας, στεφομένης κινητῶν μερῶν, ἡ ὁποία θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν κίνησιν ὑποβρυχίων. Ἐφωδιασμένα μὲ τέτοια γεννήτρια (μὲ ἀνάλογη θὰ ἐφοδιασθοῦν καὶ τὰ διαστημόπλοια «Τζέμινι») τὰ ὑποβρύχια θὰ ἀποκτήσουν τεραστίαν ἀκτῖνα δράσεως καὶ θὰ μποροῦν νὰ παραμένουν ἐν καταδύσει ἐπὶ πολλοὺς μῆνας.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐνδιαφέρουσες ἀνακοινώσεις, ποὺ ἔγιναν ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου, εἶναι:

Νέα μέθοδος γιὰ τὴν ἀπάλειψη τῶν στοιχείων ἐκείνων τῶν κουσταεείων, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν στὸν σχηματισμὸν καπνοειδοῦς ὁμίχλης.

Νέος τρόπος μειώσεως τῆς χολεστερόλης εἰς τὸ αἷμα.

Νέα θεωρία γιὰ τὴν προέλευσι τῶν πετρελαιοειδῶν.

Φορολογικὴ μεταρρύθμισις θὰ ἀρχίσῃ τὸ τρέχον ἔτος εἰς τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ. Ἀπὸ ἕξ ἐπῶν ἀπὸ κράτη-μέλη τῆς ΕΟΚ, τὸ Βέλγιον, ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, τὸ Λουξεμβοῦργον καὶ ἡ Ὁλλανδία, καταβάλλουν προσπαθείας ὅπως ἐπιτύχουν τὴν συγχώνευσιν των εἰς μίαν Κοινὴν Ἀγορόν. Εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην αὐτὴν ἑνιαίαν ἀγορά, ἡ ὁποία περιλαμβάνει 173 ἑκατομμύρια καταναλωτῶν, πρέπει νὰ ὑφίστανται εὐοίωνα προϊόντα καὶ διαθέσεως τῶν προϊόντων των δι' ὅλους τοὺς παραγωγούς.

Διὰ νὰ ὑπάρξουν ὅμως τοιαῦται προϋποθέσεις εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἐγκαταλειφθοῦν ἢ καταργηθοῦν ὅλαι ἐκεῖναι αἱ παραμορφωτικαὶ ἐνέργειαι, αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν τὸ ἐμπόριον ὑπὸ ποικίλας μορφάς. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν εὑρίσκονται οἱ δασμοί. Ἡ κατάργησις των ἐντὸς τῆς ΕΟΚ ἔχει πραγματοποιηθῆ ἤδη κατὰ τὰ 60 τοῖς ἑκατόν. Ἐπίσης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἐθνικῶν δασμῶν τῶν χωρῶν τῆς ΕΟΚ κατὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγάς των μετὰ τοῦ ὑπολοίπου κόσμου ἔχουν ἐξισορροπηθῆ κατὰ μέγα μέρος. Ἐν τούτοις μόνη ἡ ἐξισορρόπησις ἐπὶ τοῦ τομέως τῶν δασμῶν δὲν εἶναι ἐπαρκὴς διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Ὅσον περισσότερον αἴρονται οἱ παρεμπόδισεις ἐμπορικοῦ περιορισμοί τόσον προκύπτουν ἐμφανέστερον νέοι διαχωριστικοὶ φραγμοί. Ἕνας ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων αὐτῶν φραγμῶν ἀποτελοῦν αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῶν φόρων. Αἱ διαφοραὶ αὐταὶ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα, ἄπως εἴδη, τῶν ὁποίων τὸ κόστος παραγωγῆς εἶναι τὸ αὐτό, προσφέρωνται εἰς διαφόρους τιμάς, ἀναλόγως τοῦ ποῖοι φόροι εἰσαγωγῆς καὶ ποῖα μέτρα ἐπιθετήσεως ἔχουν ἐφαρμοσθῆ.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ τεχνικὴ ἔχει φθάσει εἰς πολὺ ὑψηλὸν σημεῖον ἐξελίξεως. Ἀπὸ συμφώνου μετὰ τοῦ Γκάτ (Γενικὸν Σύμφωνον περὶ τελωνειακῶν Δασμῶν καὶ Ἐμπορίου) τὸ μέρος τὸ μὴ ἐξαιρούμενον ἐκ τοῦ κέρδους, ἐπιστρέφεται εἰς τὸν ἐξαγωγέα κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ εἴδους. Τὸ μέτρον τοῦτο δρᾷ ἐν εἴδει ἐκλύσεως. Ἀντιστοίχως κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὅμως μετὰ τοῦ δασμοῦ ἐπιβάλλεται φόρος εἰσαγωγῆς, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιθέτησιν. Τὸ ὕψος τῶν

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΧΑΡ. & ΙΩΑΝ. ΚΑΓΙΑΦΑΣ
ΕΡΜΟΥ 14—ΑΙΟΛΟΥ 68
ΠΑΤΡΑΙ—ΑΘΗΝΑΙ
Γραφικὴ ὕλη
Τυπογραφικαὶ ἐργασίαι
Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

115ον

Σὲ λίγο μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς μετέφερε στὰ σπίτια των, ὁ Μαρτίνο ρώτησε τὴν Καρολίνα:

— Πιάστηκε τὸ πουλί;

— Γιὰ καλὰ μάλιστα! ἀπάντησε ἡ Καρολίνα γελῶντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

Οἱ εἰδήσεις ἐξακολουθοῦσαν νὰ φτάνουν στὶς διοικητικὲς ἀρχὲς τῆς Σμύρνης, γιὰ τὴν καταστροφὴν ποὺ εἶχε πάθει ὁ Ἑλληνικὸς στρατός.

Ὁ κόσμος ἀκόμα ἂν καὶ δὲν ἤξερε τίποτα τὸ ἄσημο ἐν τούτοις ἀπὸ μερικὲς ὥσπεσα ἀπὸ μερικὲς ἀόριστες διαδόσεις ἄρχισε νὰ διαισθάνεται τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια. Δυὸ ἡμέρες ὕστερα ἀπ' τὸ χαρὸ αὐτό, σὲ μιὰ ἄκρη τῆς παραλίας ἀφαντος κόσμος εἶχε σχηματιστεῖ μιὰ συγκέντρωσε.

Ὅλοι φαινόντανε προσηλωμένοι στὰ λόγια ἑνὸς ἀτόμου.

Τὸ ἐξωτερικό του τὸν ἔδειχνε γιὰ Ἕλληνα τῆς Μικρασίας πρᾶγμα ποὺ καὶ ὁ ἴδιος τὸ εἶχε βεβαιώση.

— Ὥστε ἔτσι πατριώτη; τὸν ἐρώτησε μιὰ στιγμὴ ἕνας Σμυρνιὸς ποὺ εἶχε ἐμπορικὸ σ' αὐτὴν τὴν περιφέρεια καὶ ποὺ εἶχε ἀρίσει τὸ μαγαζί του γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὶς εἰδήσεις ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔλεγε στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος.

— Ἔτσι βέβαια! ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω δὲν εἶναι λόγια, εἶναι ἀλήθεια. Ἐμένα ποὺ βλέπετε, ὅταν πέρασαν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ χωριό μου κατόρθωσα νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ μαχαίρι των ἀπ' τὴ μεγάλη μου τύχη.

Στὸ χωριό μου βρισκόντανε ἕνα τάγμα ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Μιὰ βραδυὰ φάνταιρε ἐχθρὸς ἔξω ἀπ' τὸ χωριό.

Ὁ στρατὸς μόλις εἶδε τοὺς Τούρκους πέταξε τὰ ὅπλα καὶ ἔτρεξε νὰ φύγῃ.

Σὲ λίγο ἐμπήκανε οἱ Τοῦρκοι καὶ θὲν ἀφήσανε ψυχὴ ζωντανὴ στὸ χωριό. ἄρπαξαν, ἔσφαξαν, κλέψανε, ὅ,τι βρήκαν μπροστά τους καὶ στὸ τέλος βάλανε φωτιά, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια εἶδα ποὺ νὰ μὴν ἔσωνα νὰ δῶ νὰ σφάζουν τὴ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου.

Πῶς κατόρθωσα νὰ σωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ μακελειὸ οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω.

Τὰ μάτια του καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα, καὶ ἀπὸ πρόσωπό του διάβαζαν οἱ ἀνύποπτοι Σμυρνιοὶ τὸν πόνο καὶ τὸ σπαραγμό.

Δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὰ ἔλεγε ἀλήθεια.

Κάποιος τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ.

— Ἐσύ, παπαρώτη, τί λὲς πῶς θὰ γίνῃ τώρα;

Ὁ ἄγνωστος κούνησε ἐπιδεικτικὰ τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ἕνα νόημα τοὺς ἔγνεψε νὰ πλησιάσουν.

Με ψιθυριστὴ φωνὴ τότε τοὺς εἶπε.

— Ἔχω ἕνα ἐξάδελφο στὴν Ἀρμενιστεία ποὺ ἔχει μεγάλη θέσι. Σήμερα τὸν ρώτησα νὰ μοῦ πῇ πῶς τὰ βλέπει τὰ πράγματα καὶ ξέρετε τί μοῦ ἀπήντησε!

— Τί; τί; ἐρώτησαν ὅλοι οἱ ἀκροατὲς τρομερὰ ἐκπλήκτοι καὶ κάπως φοβισμένοι.

— Μοῦ εἶπε -καὶ ἐδῶ ὁ ἄγνωστος χαμήλωσε τὴ φωνή του μυστικὰ δῆθεν- ὅτι σὲ πέντε ἡμέρες ὅλος ὁ στρατὸς θὰ εἶναι πιασμένος αἰχμάλωτος καὶ οἱ Τοῦρκοι θὰ βοίσκωνται στὴ Σμύρνη...

Οἱ ἄνθρωποι τρομαγμένοι τὸν ἄκουγαν νὰ λέῃ τὶς τρομερὲς αὐτὲς προφητεῖες.

Δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν στ' αὐτιά των καὶ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγνώστου παπαρώτη τὸν γέμιζαν τὶς καρδιὲς τωνἀπτρόμο καὶ πανικ